

Meg Wolitzer

Puterea femeilor

Traducere din engleză de Mihaela Apetrei

PARTEA ÎNTÂI
Cele puternice

Greer Kadetsky a întâlnit-o pe Faith Frank în octombrie 2006, la Ryland College, unde Faith venise pentru discursul ținut în amintirea lui Edmund și a Wilhelminei Ryland; și cu toate că în seara aceea capela era plină de elevi, unii dintre ei făcând tot felul de comentarii în gura mare, a fost uluitor, dar adevărat, faptul că dintre toți cei adunați acolo, Faith s-a arătat interesată tocmai de Greer. Pe atunci abia în anul întâi la un colegiu absolut banal din sudul statului Connecticut, Greer era rezervată și îngrozitor de timidă. Putea să formuleze răspunsuri cu ușurință, dar rareori dădea glas propriilor opinii.

— Ceea ce nu are niciun sens, pentru că eu gem de opinii. Sunt o *piñata* de opinii, îi spusese ea lui Cory, în timpul uneia dintre întâlnirile lor nocturne pe Skype, de când facultatea îi separase.

Întotdeauna fusese o studentă neobosită și o cititoare constantă, dar i se păruse imposibil să vorbească în felul acela nonșalant și liber în care o făceau ceilalți. Până acum nici nu prea contase, dar acum era altfel.

Așadar, ce anume văzuse în ea Faith Frank și-i plăcuse? Poate că, își spunea Greer, a crezut că e îndrăzneță,

posibilitate vag sugerată de şuvița de un albastru-electric care-i străfulgera părul, altminteri de un castaniu banal, cum e mobila. Dar o mulțime din fetele de la facultate aveau părul parțial vopsit în culorile tari și întrepătrunse ale acadelor de iarmaroc. Sau poate că lui Faith, o persoană de șaiszeci și trei de ani, cu influență și cu o anumită celebritate, care călătorise prin țară zeci de ani, vorbind cu pasiune despre viețile femeilor, i se făcuse milă de acea Greer de optsprezece ani, roșie la față și complet nearticulată în seara aceea. Sau poate că Faith era din start generoasă și atentă cu tinerele care nu se simțeau în largul lor în lume.

De fapt, Greer nu știa ce anume îi stârnise interesul lui Faith. Dar ceea ce a știut cu siguranță, în cele din urmă, a fost că întâlnirea cu Faith Frank a însemnat începutul începuturilor. Va trece foarte mult timp până la acel final greu de imaginat.

Era deja de șapte săptămâni la facultate, înainte să apară Faith. Petrecuse cea mai mare parte din acest timp, din această chinuitoare adaptare, absorbită de propria nefericire, practic cultivând-o. În prima vineri seara petrecută de Greer la Ryland, pe culoarul căminelor și-a făcut simțită prezența murmurul ambiant al unei vieți sociale în formare, ca și când un generator al acesteia ar fi existat undeva, adânc îngropat în clădire. Promoția 2010 începea facultatea într-o perioadă a presupusei siguranțe generate de educația mixtă — era vremea starurilor din echipele feminine de fotbal și a prezervativelor îndesate încrezător în buzunarele poșetelor, cu forma lor inelară presată pe ambalaj ca o inscripție pe o piatră de mormânt. Pe când toți locatarii etajului trei din Wooley

Hall se pregăteau să iasă în oraș, Greer, care nu plănuise să meargă undeva, ci să rămână acasă și să-l citească pe Kafka pentru colocviul de literatură al anului întâi, își observa colegii. Se uita la felul în care fetele își înclinau capul, trăgeau coatele în afară și-și înfingeau cerceii în urechi, iar băieții se parfumau cu un spray deodorant denumit Sadium, care mirosea pe jumătate a rășină de pin, pe jumătate a sos de friptură. Apoi, teribil de agitați, părăseau cu toții dormitoarele și se împrăștiau încolo și încoace prin campus, îndreptându-se către diferite petreceri misterioase care vibrau în același sunet nemicitor de bas.

Fiind una dintre clădirile originale, Woolley era vechi și decrepit, iar pereții din camera lui Greer, așa cum i-a descris lui Cory atunci când a ajuns, aveau culoarea deconcertantă a aparatelor auditive. Singurele persoane care rămăseseră aici după exodul din noaptea aceea compuneau o varietate de suflete pierdute și nedorite de nimeni. Printre acestea era un băiat din Iran care părea foarte trist, cu genele grupate mănunchi, în mici stelute umede. Stătea pe un scaun într-un colț din sala comună de la primul etaj, cu laptopul în poală, holbându-se în el cu jale. Când Greer a intrat în sală — camera ei, printre puținele individuale, era prea deprimantă ca să-și petreacă acolo întreaga seară și-i era imposibil să se concentreze la cartea pe care o citea — a fost uimită să constate că băiatul privea la imaginea de pe ecranul laptopului, anume o poză cu părinții și sora lui, zâmbindu-i cu toții de la mare depărtare. Imaginea familiei a măturat ecranul și a dispărut discret într-o margine, iar apoi a reapărut cu încetinitorul.

De cât timp își privea familia tot dispărând de pe ecran? s-a întrebat Greer și, cu toate că nu-i lipseau

deloc ai ei — încă era furioasă pe ei pentru ce-i făcuseră, consecința fiind faptul că sfârșise la Ryland —, i-a părut rău pentru băiat. Era plecat de acasă departe de tot, pe un alt continent, într-un loc în care probabil cineva îl informase greșit că este o facultate americană de prima mână, un centru de învățare și descoperire, practic o școală ateniană cuibărită pe Coasta de Est a Statelor Unite. După ce se străduise să aranjeze totul ca să ajungă aici, acum era singur și-și dăduse seama destul de repede că locul nu era, de fapt, atât de grozav. Și, în afară de asta, tânjea și după familia lui. Știa și ea cum este să-ți fie dor de cineva, pentru că-i lipsea Cory atât de mult și atât de acut, încât avea impresia că propriul ei bas năucitor îi vibrează în trup, cu toate că el nu se afla decât la 180 de kilometri distanță, la Princeton, nicidecum în capătul celălalt al lumii.

Simpatia lui Greer față de băiat se coagula și se amplifica tot mai mult, când în pragul salonului s-a ivit o față foarte palidă, ținându-se de burtă și întrebând:

— Are vreunul dintre voi ceva pentru diaree?

— Îmi pare rău, nu, a spus Greer, iar băiatul doar a scuturat din cap.

Fata le-a acceptat răspunsurile cu o sfârșeală îngrozitoare și apoi, neavând altceva mai bun de făcut, s-a așezat lângă ei. Prin pereții poroși se strecura un miros de unt și de terț-butin-hidrochinonă¹, ademenitoare, însă insuficientă pentru a înveseli pe cineva. Câteva clipe mai târziu, mirosul a fost urmat de sursa lui, un castron enorm de plastic plin cu pop-corn, adus de o față în halat și papuci.

¹ Compus chimic sintetic folosit pentru a da aromă alimentelor precum biscuiții, pop-cornul, untul, puiul. (N.t.)

— Am luat din alea cu unt de cinema, le-a spus ea ca un soi de îndemn suplimentar, întinzându-le castronul cu floricele.

Se pare, și-a spus Greer, că ăștia sunt oamenii mei în seara asta și poate în fiecare seară de weekend. N-avea niciun sens; nu era de-ai lor și totuși se afla printre ei, era una dintre ei. Așa că a luat un pumn întreg de floricele care erau atât de umede, încât a avut impresia că și-a trecut degetele prin supă. Greer era gata să se așeze și să înceapă o conversație; puteau să-și povestească unii altora despre ei înșiși, despre cât de abătuți se simțeau. Va rămâne în acest salon, deși Cory o încurajase, ceva mai devreme, să nu stea acasă în seara asta, să iasă la o petrecere sau la vreun eveniment organizat prin campus.

— Trebuie să se întâmple ceva pe acolo, spusese el. Vreun spectacol de improvizație. Mereu există improvizații.

Era primul ei weekend la facultate și Cory credea că ar trebui să depună și ea un minim efort.

Dar ea refuzase, nu prea voia să încerce ceva, prefera să gestioneze perioada aceasta în felul ei. Pe parcursul săptămânii va fi un student excelent, lucrând la un pupitru din bibliotecă, cu capul aplecat deasupra vreunei cărți ca un bijutier cu lupa sa. Cărțile erau ca niște antidepresive, un medicament puternic. Fusese mereu una dintre fetele acelea care-și strângeau sub fund picioarele încălțate în șosete, cu gura ușor căscată de concentrare, aproape hipnotizate. Cuvintele scrise dansau toate înlănțuite în fața ei, creând imagini adecvate, la fel de clare ca imaginea plutitoare cu familia băiatului din Iran. Învățase să citească înainte de a merge la grădiniță, de când bănuise pentru prima dată că părinții ei nu erau atât de preocupați de ea. Continuase, săpând prin cărțile

pentru copii cu antropomorfismul lor previzibil, îndreptându-se în cele din urmă spre formalismul straniu și minunat al secolului al nouăsprezecelea și stăruind în povești despre războaie sângeroase și în discuții despre Dumnezeu și despre inexistența lui. Dar cel mai bine reacționa, câteodată chiar fizic, la romane. Odată, Greer a citit *Anna Karenina* neîntrerupt, până la capăt, încât la final s-a trezit cu ochii obosiți și roșii și a trebuit să zacă în pat, cu pleoapele acoperite cu o batistă, de parcă ar fi fost ea însăși acea eroină literară din trecut. Romanele o însoțiseră din copilărie, acea perioadă de izolare prelungită, și probabil că urmau s-o facă în continuare, indiferent ce avea să se întâmple în viața ei de adult. Oricât de rău ar fi fost la Ryland, știa că măcar aici putea să citească, pentru că se afla la facultate și cititul era misiunea ei de bază.

Însă în seara aceasta cărțile n-o atrăgeau, așa că au rămas neatinse, ignorate. În seara aceasta, la facultate era vorba numai și numai despre a merge la petrecere sau despre a rămâne în sala nesărată a căminului studențesc, lipsită de cărți, autopedepsindu-se. Știa că amărăciunea îți poate oferi un avantaj. Spre deosebire de nefericirea pură, amărăciunea avea un *gust*. Această trăire a amărăciunii urma să fie numai pentru ea, nu pentru altcineva. Părinții ei nu aveau s-o vadă; și nici măcar Cory Pinto, la Princeton-ul lui. Ea și Cory crescuseră împreună, se îndrăgostiseră și viețile lor se împletiseră până în urmă cu un an; și cu toate că juraseră ca pe parcursul celor patru ani de facultate să păstreze neîncetat legătura pe Skype — noile caracteristici video ale aplicației le permiteau chiar și să se vadă — și să închirieze o mașină ca să se poată vizita măcar o dată pe lună, în această seară urmau să fie cu totul separați. El se

îmbrăcase într-un pulover de bună calitate, ca să iasă să petreacă. Ceva mai devreme, ea văzuse cum Cory cel de pe Skype se apropiase de camera web, cu toți porii, cu nările lui și cu fruntea ca o margine de prăpastie.

— Încearcă să te distrezi, îi spusese el ușor neclar, din cauza unei erori în configurarea sistemului.

Apoi se răsucise și ridicase un deget spre John Steers, colegul lui de cameră, în semn de „Mai lasă-mă un minut. Trebuie să rezolv chestia asta.”

Greer încheiase repede convorbirea, fiindcă nu voia să fie tratată drept „chestia asta” — o problemă care trebuie rezolvată, partea solicitantă dintr-o relație. Acum stătea în sala comună de la Woolley, mâncând floricele, privind în jur la afișele lipite pe pereți care înfățișau manevra Heimlich și reprezentațiile unei trupe independente de la picnicul studentesc organizat de Crăciun în West Quad, fie ploaie, fie soare. În cameră a intrat o fată, apoi s-a oprit; ceva mai târziu a admis că a făcut asta mai degrabă din politețe decât din interes. Semăna cu un băiat blond, subțire și sexy, croit perfect, o apariție à la Ioana d’Arc ce putea fi imediat interpretată drept semn de homosexualitate. A aruncat o privire în luminoasa încăpere a sufletelor pierdute, s-a încruntat ca și când ar fi luat o decizie și apoi a anunțat:

— Eu mă duc să văd cum e pe la petreceri — vrea cineva să vină cu mine?

Băiatul a clătinat din cap și s-a întors la imaginea de pe ecran. Fata cu pop-cornul a continuat să mănânce, iar cea bolnavă avea cu cineva o dispută la telefon, dacă să meargă sau nu la doctor.

— Știu că un avantaj ar fi că m-ar putea ajuta, spunea ea. Dar dezavantajul este că habar n-am unde să-l găsesc.

Pauză.

— Nu, nu pot să chem paza ca să mă ducă acolo.

O altă pauză.

— Oricum, cred că ar putea să fie pe sistem nervos.

Greer s-a uitat la fata cea băiețoasă și a dat din cap, iar fata a dat și ea, ridicându-și gulerul jachetei. Ajunse în holul întunecat, s-au împins cu putere în ușile grele anti-incendiu. Abia când a ieșit afară, în vânt, Greer a simțit cum suflul îi încrețește materialul subțire al bluzei și și-a amintit că a plecat fără nimic pe deasupra. Dar a simțit totodată, cu certitudine, că nu trebuie să strice momentul întorcându-se repede la etajul trei, să-și ia puloverul.

— M-am gândit că putem încerca în câteva locuri diferite, a spus fata, care se prezentase drept Zee Eisenstat, din Scarsdale, New York. Ar fi ca un fel de degustare, doar că a vieții de facultate.

— Exact, a răspuns Greer, ca și când asta ar fi fost și planul ei.

Zee a apucat-o spre Casa Spaniolă, o clădire de sine stătătoare, acoperită cu șindrila, aflată la capătul campusului. Când să intre, un băiat care stătea la intrare le-a întâmpinat:

— *Buenas noches, señoritas.*

Apoi le-a întins pahare în care se afla ceea ce el a numit sangria-la-mișto, deși Greer a avut apoi o scurtă conversație cu un alt locatar al casei, care i-a spus că acea sangria-la-mișto nu era, de fapt, deloc la mișto.

— *Licor secreto?* a întrebat repede Greer, iar fata i-a aruncat o privire și a spus:

— *Inteligente.*

Inteligente. Ani întregi îi ajunsese să fie cea deșteaptă. La început, asta însemna doar că putea răspunde la tipul de

întrebări puse de profesori. Întreaga lume părea să se bazeze pe concret, iar asta era o ușurare pentru Greer care tria faptele cu mare ușurință, ca un magician ce scoate monede de după fiecare ureche întâlnită în cale. Faptele îi apăreau pur și simplu în fața ochilor, iar ea le articula apoi cu mare ușurință și în felul acesta devenise cea mai isteasă din clasă.

Mai târziu, când faptele n-au mai fost suficiente, lucrurile au devenit mai dificile. A trebuit să se pună pe ea însăși în context — opiniile ei, esența, acea consistență personală pe care o conține fiecare dintre noi și care ne face ceea ce suntem —, Greer cea extenuată și speriată deopotrivă. Cu aceste gânduri în minte s-a îndreptat, alături de Zee, spre următoarea lor destinație socială, Lamb Art Studio. Era neclar cum de Zee, boboacă și ea, știa de aceste petreceri; nu scria despre ele în Ryland Weekly Blast.

Aerul din studio era înțepător și îmbibat în terebentină, ceea ce funcționa mai degrabă ca accelerator sexual, căci studenții de la Arte, cu toții în ani superiori, păreau foarte atrași unii de ceilalți. Erau cuplați câte doi sau câte trei, cu trupurile lor slăbănoage și cu pantaloni stropiți cu vopsele, cu mâinile mângălite, cu inele în urechi și cu ochi neobișnuit de strălucitori. În mijlocul podelei albe din lemn, o fată cocoțată pe umerii unui băiat striga: „*BENNETT, ÎNCETEAZĂ, O SĂ CAD ȘI O SĂ MOR, IAR DUPĂ AIA PĂRINȚII MEI O SĂ TE DEA ÎN JUDECATĂ CU CURUL TĂU DE LA ARTE VIZUALE CU TOT!*“ El — Bennett — o purta în cercuri împleticite, căci era încă destul de tânăr, de puternic, un fel de Atlas care o putea duce în felul acesta, iar ea era încă destul de ușoară ca să poată fi cărată astfel.

Studenții de la Arte existau numai și numai unii pentru alții. Era ca și când Greer și Zee nimeriseră într-o subcultură, într-un luminiș din pădure. „Căutătura

masculină“ se auzea peste tot, deși la început lui Greer i se păruse că aude „Cocota masculină“, însă în cele din urmă înțelesese corect. La scurt timp s-a strecurat afară alături de Zee și s-au pricopsit imediat cu o altă boboacă ce li s-a alăturat plină de încredere și fără să-și ceară scuze în vreun fel. A spus că o cheamă Chloe Shanahan și părea obsedată de mărcile din mall, cu tocurile ei cui, jeanșii Hollister și grămada de brățări subțiri din argint înșiruite pe braț. Le-a spus că nimerise din greșeală în studioul artiștilor; de fapt, căuta frăția Theta Gamma Psi.

— O frăție? a întrebat Zee. De ce? Sunt atât de dezgustătoare.

Chloe a ridicat din umeri.

— Se pare că au bere și muzică la maximum. E tot ce-mi trebuie în seara asta.

Zee s-a uitat spre Greer. Voia să meargă la o petrecere de frăție? Greer își dorea acest lucru mai puțin decât orice altceva; dar nu voia nici să rămână singură, așa că poate voia să meargă, totuși. S-a gândit la Cory sprijinind un perete la vreo petrecere, exact în acest minut, și râzând din vreun motiv oarecare. Și-a imaginat un grup de oameni cu privirea ridicată spre el — era cel mai înalt din orice cameră — și râzând și ei.

Cele trei formau un trio ciudat, dar Greer auzise că acest lucru era tipic pentru viața socială a primelor săptămâni de facultate. Oameni care nu au nimic în comun se întovărășeau pentru scurt timp și se conectau emoțional, precum membrii unui juriu sau supraviețuitorii unui accident aviatic. Chloe le-a condus prin West Quad, apoi au făcut un ocol prin spatele fortăreței Bibliotecii Metzger, încă luminată din plin și deprimant de goală, ca un supermarket deschis non-stop, în mijlocul nopții.

Website-ul Ryland prezenta câteva fotografii cu studenți purtând ochelari de protecție și manevrând o lanternă într-un laborator sau holbându-se la o tablă gemând de calcule, dar restul pozelor erau banale, despre viața socială: o după-amiază la patinaj pe un iaz înghețat, o poză cu studenți într-o mașină clasică cu transmisie manuală, pălăvrăgind sub coroana unui stejar. De fapt, campusul avea numai un astfel de copac, suprafotografiat, până la epuizare. Ziua, studenții tândăleau spre sălile de clasă pe potecile campusului lipsit de eleganță, îmbrăcați uneori chiar în pijamale, precum membrii unei familii de urși umanizați din cărțile pentru copii.

Totuși, la căderea serii, facultatea se trezea la viață. Destinația din noaptea asta era casa uriașă, decrepită, a unei frății; locul bubuia de zgomote. În catalogul facultății purta numele de *Greek life*. Greer își imagina conversația de mai târziu cu Cory: „Viață grecească, pe dracu’? Unde este Aristotel? Unde este baclavaa?” Însă, dintr-odată, comentariile șmechere pe care le schimbau și care-i distrau pe amândoi deveniseră irelevante, fiindcă el nu era aici, nu era nici măcar prin apropiere, iar ea tocmai pășea acum pragul unei uși largi alături de alte două fete alese la întâmplare, îndreptându-se spre mirosurile otrăvitoare dinăuntru, spre invitați și, indirect și în cele din urmă, spre Faith Frank.

Băutura pe care o serveau cei din frăție în seara aceea se numea Ryland Fling, o zeamă rozalie de proastă calitate, ce i-a moleșit instantaneu mușchii lui Greer, care cântărea cam 50 de kilograme și care mâncase la cină numai câțiva dumicați minusculi de la barul de salate. De obicei îi plăcea vigoarea agreabilă a unei minți limpezi, dar acum știa că această claritate ar aduce-o înapoi spre

nefericire. Așa că a dat pe gât prima doză foarte dulce de băutură servită într-un pahar de plastic, cu o esență puternică lăsată pe fund, și apoi s-a așezat la coadă pentru încă una. Cele două băuturi (plus ce băuse deja la Casa Spaniolă) și-au făcut treaba.

Curând, atât ea, cât și celelalte două dansau în cerc, ca pentru plăcerea vreunui șeic. Zee era o dansatoare excelentă, cu șoldurile ei unduitoare și umerii mlădioși, dar cu restul mișcărilor reduse la minimum. Alături de ea, Chloe desena contururi cu mâinile, făcând să-i zângăne numeroasele brățări. Greer era dezlănată și neobișnuit de liberă. Când au obosit, s-au prăvălit pe o canapea mătăhăloasă din piele neagră, care mirosea vag a calcan prăjit. Greer a închis ochii, în timp ce din difuzoare a început să curgă o piesă hip-hop enervantă a lui Pugnayshus:

*Tell me why you wanna rag on me
When I'm in a state o perpetual agony²...*

— Mor după piesa asta, a spus Chloe, chiar când Greer deschisese gura să spună „Urăsc piesa asta”.

S-a oprit la timp, căci nu voia să comenteze gusturile lui Chloe. Apoi fata a început să cânte: „*o continuă a-go-ni-e...*” — silabisea ea, la fel de dulce și încrezătoare ca un cântăreț din corul de heruvimi.

Undeva, mai sus de ele, Darren Tinzler cobora pe scara largă, impunătoare. Încă nu se știa că este Darren Tinzler, numele lui încă nu-și căpătase semnificația, ci era doar

² Spune-mi de ce vrei să mă calci pe nervi / Când mă aflu într-o continuă agonie. (*N.red.*)

un membru oarecare al frăției stând în fața geamului de culoarea ametistului aflat în dreptul platformei scării. Avea pieptul lat, o chică bogată și ochii depărtați strălucind sub șapca de baseball așezată invers. A măsurat încăperea din priviri și apoi s-a hotărât să se îndrepte spre ele și spre feminitatea pe care o emanau. Pentru a fi la înălțimea situației, Chloe a încercat să se ridice precum o micuță sirenă ieșind din adâncul oceanului, dar n-a reușit să stea în picioare ca lumea. Atunci când l-a văzut întorcând neîncrezător privirea spre ea, Zee a închis ochii și a ridicat o mână, de parcă i-ar fi trântit ușa în față.

Așa că a rămas Greer, dar sigur că nici ea nu era disponibilă. Ea și Cory erau legați indestructibil și, chiar dacă n-ar fi fost, se simțea prea moale și cuminte pentru un tip ca ăsta, cu toate că Greer era atrăgătoare în felul ei, așa mică, îndesată și sigură pe ea, precum o veritabilă zburătoare. Avea părul drept, închis la culoare, strălucitor; plusul de culoare și-l adăugase prin clasa a unsprezecea, acasă, cu o trusă luată din farmacie. Stătuse aplecată deasupra chiuvetei din baia de la etaj, împrăștiind vopsea albastră peste tot în vas, pe covoraș și pe perdeaua de la duș, până când întreaga încăpere începuse să arate ca un film de groază cu hăcuiitori psihopați de pe altă planetă.

Își imaginase că șuvița colorată din părul ei va fi doar o noutate temporară. Dar atunci când ea și Cory se treziseră într-o relație, în ultimul an de liceu, a observat că lui îi plăcea să atingă acea surprinzătoare șuviță colorată, așa că o păstrase. La începutul relației lor, atunci când Cory o privea mai mult timp, își pleca reflex capul și-și ferea privirea. În cele din urmă, el spunea: „Nu-ți feri ochii. Întoarce-te la mine. Întoarce-te.”